

поети, тъй и нашите писатели, които сж създали малкото ценности в недораслата ни литература. . .

Не обикновена тъга ни навява тоя свеж гроб, обси-пан сжс цветя от признателен народ: че в него лежи тялото на скжп покойник; защото за нас поета не е изгубен — той живее сжс цялата си душа, разкриваща се в неговото завжршено дяло. Друга, по-безутешна тъга ни навява тоя гроб: че не виждаме още у нас оня, който ще продължи дялото на покойника, не виждаме достойния наследник на великия баща! А за млада литература, като нашата, тоя млад поет трябва да застане пред досегашните нейни творци-покойници, да й даде нов тласжк кжм сжвжршенство.

Слжнцето огрява с ранните си лжчи свежия гроб на поета, като затжмнява звездите, безсилни да прогонят ношта. Ще огрее ли у нас скоро новото духовно слжнце, за да стопли душите и вжзцари в тях светлия ден? Ще се яви ли скоро в родната земя нов Вазов?

10.X. 1921.

Никола Филипов